

van Van der Lijn, Van der Kleij e.a. De steensoort is dus bekend, maar een dergelijke formidabele rapakivi, gladgeschuurd en duidelijk afleesbaar, is toch wel een grote zeldzaamheid, een der allermooiste stenen naar mijn mening.

Te bejammeren is, dat de algemene toestand van deze granietkei niet onverdeeld gunstig is. De onderkant en vooral de dunnere zijkanten zijn al zo ver verweerd, dat er hele vlekken goudgeel leem inwendig ontstaan zijn. Enkele stukken kunnen met de hand verbrokkeld worden. Deze vergevorderde verweering is oorzaak, dat het maken van dun-slijpsels onmogelijk is geworden. Het afslaan van schilfers op de nog onverweerde plaatsen zou de steen zeer benadelen, wat de eigenaar ook al niet wenst. Schr. heeft hem de raad gegeven, 's winters een strobedekking toe te passen: het afvriezen van steenschalen is niet denkbeeldig. Daarom zou opname in een museum wel aanbeveling verdienen.

Sneek, Juni 1948.

HUMOR IN DE GEOLOGIE

Op het Exloërveld, Dr., had ik enige zwerfstenen gevonden, welke te zwaar waren om in hun geheel mee te nemen. Tijdens een regenbui, die mij naar een schuilhutje joeg, maakte ik mijn tijd nuttig, door deze stenen met mijn hamer iets kleiner te maken, wat nogal een inspannend werk was.

Enige medeschuilers, aan hun uitrusting te zien „trekkers”, leverden nogal wat commentaar. Een van hen vroeg in onvervalst Mokums, of ik deze arbeid voor mijn plezier of voor broodwinning pleegde.

„Seg eens voader, doe je dat foor de chijn of foor je broodje.” Op mijn antwoord dat het voor de chijn was, zei hij prompt: „Nou, dan ben je seker onderwèzer.” Op mijn wedervraag van: „Hoe dacht U dat zo?” zei hij gul: „Nou kaik, alleen een straotemaaker of een onderwèzer binne gek genog voor zo iets.” Toen ik opmerkte, dat ik dan toch ook wel stratemaker had kunnen zijn, merkte hij fijngevoelig op: „Nei, daarvoor zie je er te gesjochte uit.”

Het intellect wordt door onze volkskinderen blijkbaar nog wel hoog aangeslagen!

J. M. VISSER.